

TALE

29. oktober 2010

J.nr. 2010-0016553

Internationalt og Politisk Sekretariat/MAW

Beskæftigelsesministerens tale til samråd om for sent anmeldte arbejdsskader.

Spørgsmål A

I svaret på AMU alm. del – spørgsmål 524 svarer ministeren følgende: "Endelig skal det nævnes, at Arbejdsskadestyrelsen ikke i alle sager har fået en tilbagemelding fra politiet om, hvorvidt politiet har rejst sigtelse i sagen. Det er således kun i 17 sager fra perioden 2001-2010, at Arbejdsskadestyrelsen med sikkerhed kan sige, at der er rejst bødekrav mod arbejdsgiveren, men det kan ikke udelukkes, at der er tale om flere sager." På den baggrund bedes ministeren bekræfte, at ministeren ikke har kendskab til andre sager end de omtalte 17, at alt andet er gisninger og gætværk, og at det ikke på nogen måde kan udelukkes, at de omtalte 17 sager, hvori der er rejst bødekrav mod arbejdsgiver, er det endelige og fuldstændige antal.

Spørgsmål B

Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt ministeren finder det rimeligt, at Arbejdsskadestyrelsen kun politianmelder virksomheder, der har misligholdt anmelderpligten af arbejdsskader, såfremt den arbejdsskaderamte er gået glip af erstatning, jf. ministerens egen bemærkning i svaret på AMU alm. del – spørgsmål 409, hvoraf følgende fremgår: 'Af hensyn til ressourceanvendelsen, både i Arbejdsskadestyrelsen og hos politiet, politianmeldes kun de sager, hvor den arbejdsskaderamte er gået glip af en erstatning.' Ministeren bedes i forlængelse heraf redegøre for, hvorvidt den relevante lovgivning på området – ikke mindst Lov om Arbejdsskadesikring § 82 stk. 3 – giver anledning til at sondre mellem sager, hvor en tilskadekomne er gået glip af en erstatning, og sager, hvor dette ikke er tilfældet, i forhold til spørgsmå-

let om politianmeldelse og bødestraf. Såfremt lovgivningen ikke lægger op til en sådan sondring, bedes ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren finder styrelsens forvaltning af lovgivningen rimelig og i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

Spørgsmål C

I svaret på AMU alm. del – spørgsmål 409 svarer ministeren følgende: ”Det skal bemærkes, at der efter straffeloven skal rejses krav mod arbejdsgiveren inden for 2 år fra overtrædelsen fandt sted. Da mange af de for sent anmeldte sager anmeldes mere end 2 år efter skaden skete, og arbejdsgiveren burde have anmeldt sagen, vil kravet være forældet efter straffeloven. Politiet har derfor i disse sager ikke rejst krav mod arbejdsgiveren på grund af den sene anmeldelse.” Ministeren bedes dokumentere, at mange af de for sent anmeldte sager anmeldes mere end 2 år efter skaden skete.

Spørgsmål D

Ministeren bedes redegøre for, hvorvidt der er tale om en koordineret forvaltningspraksis mellem Beskæftigelsesministeriet og Justitsministeriet – respektive Arbejdsskadestyrelsen og politiet – når for sent anmeldte arbejdsskader ikke politianmeldes, såfremt sagen ikke indebærer, at den arbejdsskaderamte er gået glip af erstatning.

Svar:

Jeg er blevet bedt om at svare på 4 spørgsmål om Arbejdsskadestyrelsens praksis for politianmeldelse af arbejdsgivere, som ikke anmelder arbejdsskadesager inden for den lovpligtige anmeldelsesfrist.

Jeg vil indlede med nogle generelle betragtninger, hvorefter jeg vil besvare de stillede spørgsmål i en lidt anden rækkefølge, end de er stillet i – nemlig i en rækkefølge svarende til

sagsgangen: anmeldelse af arbejdsskade, eventuel politianmeldelse af arbejdsgiver og bødeudstedelse.

Jeg vil godt have lov til at starte med at slå fast, at jeg ikke ser politianmeldelse og straf som et mål i sig selv i forhold til arbejdsskadesystemet.

Den vigtigste opgave i arbejdsskadesystemet er at sikre, at de tilskadekomne så hurtigt som muligt modtager den erstatning, som de er berettigede til efter arbejdsskadesikringsloven.

Det er den opgave, som Arbejdsskadestyrelsen primært har fokus på. Og det har Arbejdsskadestyrelsen uanset om skaden er anmeldt rettidigt eller for sent.

Det er heldigvis langt, langt de fleste af de mange tusinde nye anmeldelser om arbejdsulykker, som Arbejdsskadestyrelsen hvert år behandler, der anmeldes rettidigt – af arbejdsgiveren.

Mit klare indtryk er altså, at det er de færreste arbejdsgivere, som bevidst undlader at anmelde arbejdsskader. Og som jeg tidligere har nævnt, blandt andet i mit svar på spørgsmål 524, så kan der være flere grunde til, at arbejdsskader ikke anmeldes til tiden eller at der ikke rejses bødekrav mod arbejdsgiveren.

Som jeg tidligere har redegjort for i svar på spørgsmål 18 til udvalget, så er der en del sager, hvor arbejdsgiveren ikke havde kendskab til den skade, der senere bliver anmeldt. Og det virker uden tvivl overvældende på de fleste arbejdsgivere, som ikke har haft kendskab til en skade, at blive konfronteret med en politianmeldelse.

Der er også tilfælde af for sent anmeldte småskader, hvor arbejdsgiveren faktisk ikke har haft pligt til at anmelde skaden

– eller hvor arbejdsgiveren ikke har haft kendskab til følgerne af en tilsyneladende mindre skade – og derfor ikke har været bevidst om sin pligt til at anmelde skaden.

Arbejdsgiveren har pligt til at anmelde en arbejdsulykke, hvis skaden forventes at kunne give erstatning, eller hvis den tilskadekomne ikke forventes at kunne genoptage sit arbejde i fuldt omfang senest 5 uger efter skaden.

Der er dog intet i vejen for, at den tilskadekomne **selv** anmelder en ulykke, hvis arbejdsgiveren ikke har anmeldt den. Det skal ske inden for 1 år fra ulykken, men der kan dispenseres fra fristen, hvis skaden medfører erstatning.

Så arbejdsgiverens anmeldepligt skal ses i sammenhæng med den tilskadekomnes anmelderet. Tilsammen giver reglerne den størst mulige sikkerhed for, at arbejdsulykker, der medfører erstatning, bliver anmeldt.

Det vigtigste for mig er, at de tilskadekomne får den erstatning, de har krav på. Derfor har Arbejdsskadestyrelsen fokus på, at få de nødvendige oplysninger til brug for sagsbehandlingen.

Reglen, der giver mulighed for at pålægge arbejdsgivere en bøde, hvis de ikke anmelder arbejdsskader, er i den sammenhæng mere blevet betragtet som et tvangsmiddel end en straf. Ved at politianmelde arbejdsgiverne har Arbejdsskadestyrelsen kunne fremtvinge de oplysninger, som arbejdsgiveren skal give til anmeldelsen.

Og det er naturligvis for dårligt, at det i nogle tilfælde kan være nødvendigt med en politianmeldelse for at få oplysningerne ud af arbejdsgiverne.

Men Arbejdsskadestyrelsen har ikke fundet det påkrævet at indlede en sag om bødestraf, hvis arbejdsgiveren har medvirket til sagens oplysning og givet de oplysninger, som skulle være givet med anmeldelsen.

Hovedfokus har som nævnt været at få oplyst sagen, så tilskadekomne kan få den berettigede erstatning.

Derfor har Arbejdsskadestyrelsen fundet det rimeligt og i overensstemmelse med arbejdsskadesikringsloven – og i øvrigt også i overensstemmelse med god forvaltningsskik – kun at politianmelde arbejdsgivere, som ikke har anmeldt arbejdsskader rettidigt, i de tilfælde, hvor den tilskadekomne er gået glip af en erstatning.

Og det er en praksis, som jeg synes er helt rimelig.

Jeg er i spørgsmål D blevet spurgt om, hvorvidt der er tale om en koordineret praksis mellem Arbejdsskadestyrelsen og politiet angående for sent anmeldte arbejdsskader.

Der er **ikke** tale om en koordineret praksis mellem Arbejdsskadestyrelsen og politiet om, hvorvidt for sent anmeldte arbejdsskader kun skal politianmeldes, når den tilskadekomne er gået glip af erstatning.

Det er Arbejdsskadestyrelsen, der vurderer, om en arbejdsgiver i en konkret sag skal politianmeldes.

Og som jeg svarede i spørgsmål 17, så kan **alle** – også den tilskadekomne selv – politianmelde en arbejdsgiver, der ikke har anmeldt en arbejdsskade rettidigt.

Som jeg også har været inde på i svaret på spørgsmål 409, så er det ikke alle politianmeldelser af arbejdsgivere, der fører til bøde. Det skyldes blandt andet, at kravet mod arbejdsgiveren forældes efter 2 år. Nogle af de for sent anmeldte sager er anmeldt så sent, at fristen efter straffeloven er overskredet.

Hr. Lennart Damsbo-Andersen beder i spørgsmål C om, at jeg skal dokumentere, at det så også er tilfældet i mange af sagerne.

Dokumentationen findes i de konkrete sager, som jeg dog ikke har mulighed for at fremlægge her, fordi de konkrete sager indeholder personfølsomme oplysninger og det går jeg ud fra, at man også har fuld forståelse for her i udvalget.

Men jeg kan oplyse, at der i mindst 100 af de i alt 233 sager, som Arbejdsskadestyrelsen har gennemgået, er gået mere end 2 år fra udløbet af arbejdsgivers anmeldelsesfrist og indtil skaden blev anmeldt til Arbejdsskadestyrelsen.

Og Arbejdsskadestyrelsen har jo af gode grunde ikke mulighed for at bede politiet om at rejse krav mod arbejdsgiveren, før styrelsen får kendskab til skaden.

I spørgsmål A spørges der til, om jeg har kendskab til andre end de 17 sager, som jeg har nævnt i svaret til udvalget på spørgsmål 524.

Som nævnt findes dokumentationen i de konkrete sager. Til besvarelsen af de mange spørgsmål fra Arbejdsmarkedsudvalget og hr. Lennart Damsbo-Andersen vedrørende for sent anmeldte arbejdsskader er der derfor foretaget en manuel gennemgang af sagerne.

Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandlingssystem ikke er særligt indrettet til at fremsøge for sent anmeldte arbejdsskadesager. Derfor er søgningen og den manuelle gennemgang af sagerne forbundet med en vis usikkerhed.

Det er grunden til, at jeg i svar på spørgsmål 524 har oplyst, at Arbejdsskadestyrelsen kun i 17 sager med **sikkerhed** kan sige, at politiet har rejst bødekraft mod arbejdsgiveren, og at det ikke kan udelukkes, at der er tale om flere sager.

Så til slut vil jeg som svar på spørgsmål A give hr. Lennart Damsbo-Andersen helt ret i, at jeg kun kan bekræfte at have kendskab til de 17 konkrete sager. Og når det ikke kan udelukkes, at der er tale om flere sager, kan det i sagens natur heller ikke udelukkes, at de 17 sager er det endelige og fuldstændige antal.

Så alt i alt er det min klare vurdering, at praksis og håndteringen af sager vedrørende politianmeldelse af arbejdsgivere virker fornuftig og medvirker til at understøtte arbejdsskadesikringslovens vigtigste formål: Nemlig at sikre at mennesker, der er kommet til skade på arbejde, får den hjælp de har brug for så hurtigt som muligt.